

2hh Ne fogyjon tovább!

Rendeletet hozott a héten a főváros tanácsa a közcélú zöldterületek használatáról, fenntartásáról és védelméről. Aki csupán a legutóbbi hónapokban megélénkült vitákat kísérté figyelemmel vagy éppen részvevője volt, bizonyíthatja: a rendelet jókor született.

A főváros zöldterületének védelme azonosítható a lakosság védelmével. Szerény számítások szerint évenként ezer tonna port köt meg a budapesti növényzet, a budai hegyvidék erdős-bokros területe, nem szólva a zajártalom csökkentésében, az idegek nyugtatásában, de az anyagi javak védelmében játszott szerepéről. A jobb levegőjű, csendesebb környezetért teljes joggal szót emelő lakosok azonban azokért a zöldterületekért, erdőkért, fákért, az annyira áhított tiszta levegőért szálltak síkra, amelytől az intenzív építkezés már megfosztotta vagy várhatóan a közeljövőben fosztja meg a városi embert. A jelek valóban aggodalomra adnak okot: jóllehet, a legutóbbi tíz évben 400 hektárnyi új zöldterületet létesítettek Budapesten, viszont más területeken, sok száz hektáron fejszecsapások pusztították ki a fás, erdős részeket — hivatalos segédlettel.

Húsz négyzetcentiméter nagyon csekély terület. Márpedig összesen ennyi zöldterület jut Budapest belső városrészeiben egy-egy lakosra. Ezért nem véletlen, hogy olyan kedvezőtlen visszhang, a szenvedélyes ellenérvek sokasága fogadott némely intézkedést: például a Belváros közepén levő kőrengetegben, egy lebontandó ház helyén és környékén, 15 ezer négyzetméternyi park vált semmivé egy irodaház építkezési terve miatt. Ezért az élénk tiltakozás, amiért az I. kerületben — a többi között a Vérmezőn —, a II. vagy a XI. kerületben, több mint százezer négyzetméternyi zöldterületet raboltak el a különböző — gyakran éppen séggel nem lakóházak céljait szolgáló — építkezések. Tervek készülnek arra, hogy új lakótelepeink egyikén-másikán, a házakat elválasztó pázsitos, kertes részeket utólag „betömk” épületekkel; mások budai, zöldövezeti helyekre javasolnak tömeges építkezést, azzal érvelve, hogy minél több lakos kerüljön jó levegőjű környékre; hogy emiatt épp Budapest „tüdeje”, s egyúttal a főváros egész lakossága károsulna — azt az ilyen javaslatok figyelmen kívül hagyják.

Pedig az építkezéseknek nem szabadna együtt járniuk az irtással. Az új rendelet, amellet, hogy egyik paragrafusában a „gyepre lépni tilos” jelszóval szinte szimbolizálja a közcélokat szolgáló zöldterület védelmét, egyúttal jogot és hatáskört ad a városrendezési szerveknek az építési engedélyek megtagadására, ha zöldterületről van szó. Feltétlenül indokolt, hogy ezzel a joggal — mondhatni: vétőjoggal — éljenek is a várostervezők, a városrendezők.

Azért, hogy a belterületen a 20 négyzetcentiméter ne fogyjon semmivé, sőt növekedjék, hogy a fővárost ne fák nélküli erdők övezzék majd, hogy a hektárnyi parkokat, üde, pázsitos területeket idővel ne csak korabeli térképek jelöljék, sokak kívánsága: amennyire időszerű volt a rendelet megalkotása, annyira fontos legyen most már a végrehajtása is.

Fekete Gábor